

ВСТУП

Звідки починаються історії? Із народження когось? Зі смерті чи убивства? Весілля чи розлучення? А може, достатньо лише переміститись у нове для себе місце? Здійснити невелику мандрівку. Озирніться — саме тому зараз ми на залізничному вокзалі.

Все довкола сповнене гамором і квапливістю. Гучний голос диктора десь попід куполом вокзалу невпинно оголошує прибуття і відправлення потягів. Люди снують туди-сюди, поспішають в дорогу. І, якби ми мали час завмерти тут на кілька днів, то побачили б, що рух ніколи не спиняється. Він пригасає або пришвидшується, але ніколи, ніколи остаточно не зупиняється. Нескінченність — поруч із нами.

І тут, серед цієї вічності, нам потрібно виділити щось досить короткочасне. Когось смертного. Людину, в якій є початок і буде кінець. Людину, у якій є своя історія. Незвичайна історія. Розповідь має бути захоплюючою, із гумором, проте й зі зворушливими моментами. Варто додати трохи жорстокості, і багато любові. Все реально, але й трохи неймовірно. Всього повинно бути саме стільки, щоб ми на час цієї історії забули, хто ми такі. І зрештою — стали вічністю.

— Марку? Марку, ти де?

Серед шуму вокзалу раптом виділяється занепокоєний голос. За мить — усе обличчя. Вродливе обличчя

жінки. Їй не більше ніж тридцять років. Вона розмовляє по мобільному телефону.

Захеканий голос зі слухавки:

— Я на вокзалі! Уже біжу. Таксі потрапило в затор...

На якій ти платформі?

— Дев'ятій...

— Добре! Зачекай, Агато!

Агата? Яке чудове ім'я... Можливо, вона й стане нашою героїнею? Людина з таким рідкісним ім'ям не може бути звичайною. І звідки вона приїхала? І хто такий Марк?

Жінка ховає мобільний в сумку. Вона легко одягнута — надворі лагідний серпень. Агата виглядає доглянуто, але не вибагливо. Її погляд спокійно блукає по мінливих циферблатах, квапливих людях і вокзальних голубах. У неї смуглява гладенька шкіра і тендітні шия та зап'ястя. У неї рівний подих.

Нарешті з'являється Марк. Ми бачимо, як він біжить по платформі. Це трохи старший від Агати худорлявий чоловік із кучерявим волоссям і розумними очима.

Він опиняється біля жінки, і двоє обнімаються. Цілюються в губи.

— Як я скучив за тобою, — шепоче Марк.

— Я теж скучила...

— Як твоя сестра? Як племінниця? — схаменувшись, питає чоловік.

— Ох, чудово. Мала вже так виросла! Така розумна стала. Ми з нею постійно грались, гуляли... Але мені тебе не вистачало.

Вони знову цілюються і тихенько муркочуть одне до одного. Не так, як коти, а яюсь особливо. Чоловік бере валізу Агати, і вони рушають по платформі.

— Я дуже зголодніла... Може, заскочимо тут поряд у кафе? Пам'ятаєш, ми студентами любили там їсти?

— Звичайно пам'ятаю! Мені ще у варенику попалася сержка. Золота! — пригадує Марк.

— Ага. Ти її одразу здав у ломбард і купив мені квіти.

— Так, ти права. Ми туди більше не підемо, — киває чоловік, і Агата заливається прекрасним сміхом.

Чудова пара, хіба ж ні? Проте стривайте — із цього у нас не вийде історії! Вони вже щасливі. Що може чекати їх найближчим часом?

Замислившись над цим, спиняємось, а Марк і Агата йдуть далі. Поволі вони розчиняться у натовпі. Справді, нам потрібен хтось інший. Хтось, хто лише шукає своє щастя... Або ж просто — шукає пригод.

Що робити? Якийсь час ми чатуємо на вокзалі, але нам більше ніхто не подобається. Що ж — можливо, не сьогодні? Так, мабуть, почнемо наш роман завтра. Залишаємо позаду вокзальний купол над коліями і його вічність руху.

— Таксі?

— Так.

— Давайте вашу валізу.

Таксист забирає нашу дорожню сумку, і ми сідаємо в його автомобіль. Ми відчуваємо втому в усьому тілі. Ніч в потязі не має своїх плюсів.

— Куди їдемо? — питає чоловік, зиркаючи на нас у дзеркальце.

— Якийсь готель. Хороший готель. Але «не космос дорогий».

— Добре, «не космос дорогий», — киває таксист і посміхається.

Машина рушає з місця і повільно вирулює з-поміж безлічі інших авто. За хвилину вона опиняється на бру-ківці.

— Вперше в нашому місті? — питає водій.

— Так. Я нечасто буваю десь вдруге.

— А звідки ви?

— Нізвідки конкретно, — спокійно відповідаємо ми.

— Як це? — дивується таксист. — Хіба так буває?

— Буває як завгодно... То у вас гарне місто?

Якусь мить чоловік мовчить.

— Просто чудове. Я тут виріс. І нікуди не поїду, — серйозно відповідає він, і вмикає радіо. Салон авто наповнює бадьора музика, а ми повертаємо голову до вікна.

До речі, ми — це дівчина. Ми — це нова історія, яка вже почалась.